

## เรื่องคุยของลูกตอนที่24 เรื่องเล่าฮา ๆเมื่อหาทางออกในบ้านผีของพี่ม.6 ไม่เจอ(งานโรงเรียนประจำปี2555)

โพสต์เมื่อ ธ.ค. 17, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });
```

เมื่อวันที่15 ธันวาคม 2555 ที่ผ่านมา เป็นวันงานประจำปีของโรงเรียนสาธิตเกษตร พุทธาษา. เอมิกับยูริรีบตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปเที่ยวงานโรงเรียน เอมิไม่ลืมที่จะหยิบไฟฉายอันเล็กๆติดตัวไปด้วย. (แอบคิดแผนจะทำท่าเป็นผีหลอกใส่พี่ ม.6ในบ้านผีให้สนุกไปเลย). ไปถึงที่โรงเรียนเกือบ 9โมงเช้า รีบไปซื้อคุกกี้เข้าบ้านผีสิงคนละ 20 บาท เอมิอยากเข้ามา. ส่วนยูริก้อยากเข้าแต่ต้องมีคุณแม่พาเข้าไปด้วย. มีคนต่อคิวยาวเป็นร้อยคนเลย ทั้งเด็กประถม เด็กม.ต้น เด็กม.ปลาย. ส่วนผู้ปกครองมองด้วยสายตาคร่ำว่าน่าจะประมาณ10 คนได้ บอกยูริว่า คุณแม่แก่แล้วไม่เข้าได้ไหมอะ อายคนอื่นเค้า! ยูริบอกไม่ได้ หนูอยากเข้าไปเหมือนพี่เอมิกับเพื่อนๆของพี่เอมิดูด้วย แต่คุณแม่ต้องเข้าไปเป็นเพื่อนหนูด้วยนะ สรุปว่าต้องยอมเข้าไปเป็นเพื่อนด้วยเพราะ สงสารยูริ ความอยากรู้อยากเข้าไปดูมันมากซะเหลือเกินแต่โอ้ความกลัวว่า มันจะเป็นอย่างไรบ้างในบ้านผี มันก็ไม่ใช่ใครออกใครชะด้วยซิ. สุดท้ายก็เข้าไปด้วยกันทั้งหมด. มีเพื่อนของเอมิ4 คน กับเอมิ ยูริ และคุณแม่ ก่อนปล่อยให้กลุ่มเด็กๆเดินเข้าไปในทางเข้าซันเรือนผีสิง พี่ ม. 6 ดูท่าจะกระตือรือร้น สนุกตื่นเต้นมากที่มีเด็กประถมตัวเล็กๆมาให้หลอกกันอีกแล้ว(ประมาณว่าเหยื่อมากันแล้ว). เตรียมส่งสัญญาณกันใหญ่เลยว่า ป. 3. ๆมาแล้วๆๆ ตอนแรกเพื่อนๆเอมิเดินนำหน้าเข้าไปก่อน. แต่ปรากฏว่าข้างในมืดมากมองไม่เห็นอะไรเลย (นึกในใจว่า แล้วโผล่มาหลอกผีกัน แล้วจะกลัวไหมเนี่ย ). เดินไปได้นิดเดียว ผีพี่ๆทั้งหลายก็ส่งเสียงโหยหวนมาหลอกเด็กๆกันใหญ่เลย กร๊าดๆกันสัปดาห์คุณแม่อีกได้ยินเสียงร้องไห้ในกลุ่ม เลยตกใจ. คิดว่าเป็นเสียงยูริร้องไห้เหงาเลย เลยถามว่า"ใครร้องไห้คะยูริทำไมที่ร้อง ไม่เป็นไรนะคะ". ได้ยินเสียงยูริตอบว่า "ไม่ใช่หนูคะ หนูจะร้องทำไม หนูยังไม่เห็นผีอะไรเลยเนี่ย ยังไม่ได้โดนหลอกอะไรเลย". " อ้าว ไม่ใช่ยูริ หรือริคะ เออ. เอมิจึงใช่ไหม ที่ร้องไห้ ใช่ไหมๆๆ " เปล่าคะ หนูไม่ได้อธิบาย หนูจะร้องทำไม หนูยังไม่เห็นผีอะไรเลยเนี่ย อยากจะหลอกพี่เค้าอยู่ตั้งนานแล้ว". " เอ้ย. ไม่ใช่หรือเนี่ย. อ้าวจันไรหรือคะเนี่ยเป็นอะไรี่เปล่า" แล้วก็เสียงร้องไห้สั้นๆมาจากในกลุ่มเด็กๆ4-5 คนที่ยืนกอดกันกลมๆบอกว่า " หนูร้องเองคะ หนูกลัวผี". อ้าวเป็นเพื่อนตัวโตของเอมิจันนั้นเอง เลยบอกว่าไม่ต้องกลัว พี่เค้าแก่หลังหลอกให้ตกใจแค่นั้นเอง เดี๋ยวหาทางเดินออกก็ได้แป๊บเดียวเองนะคะ พุดจบคุณแม่ก็เลยเดินนำหน้าเด็กๆ เดินกระตือรือร้นไปในความมืดของบ้านผีสิง โดยมีเหล่าผีพี่ๆ ทุกประเภท มาคอยแหย่คอยกลั้งตลอดทาง จนมาได้ประมาณ ครึ่งทางเจอพี่ผีแอบมาคอยจับขาแต่ละคนไว้ไม่ให้ผ่าน. ปรากฏว่า เพื่อนเอมิอีกคนกระโดดยกขาหลบผี ดันทำรองเท้าการแสดงที่ใส่มาหายในบ้านผีหล่นไปข้างหนึ่ง. ก็รีบบอกตะโกนออกมาในความมืดว่า" ช่วยด้วย ช่วยหนูด้วย. รองเท้าหนูหาย. หลุดไปไหนแล้วก็ไม่รู้". เหล่าสมาชิกกลุ่มแก๊งเด็กป.3 เลยเลิกกลัวผีนึ้นมาพยายามจ้องที่พื้นช่วยกันหารองเท้าอีกข้างที่เพื่อนเพิ่งทำหล่นหายไป แลดูเหมือนพี่ผีอีกว่าหยุดหลอกก่อนได้ไหมอะ รองเท้าหายอยู่ไหน ช่วยหาหน่อยดิ. ด้วยความที่ว่ามันมืดมาก หาไม่เจอพี่ผีเลยขอรองว่าให้เดินไปเรื่อยๆจนเดินตามหาให้ที่หลังก็แล้วกัน. เพราะกลุ่มต่อไปกำลังจะผ่านเข้ามาแล้ว. พวกเราก็พากันคลำทางต่อไปเดินมืดเดินถูกชนนู่นบ้างนี่บ้าง เกะกะกันไปก็สนุกดี เดินมาได้สักระยะหนึ่งก็มีนิ้วมือผียื่นมาทิ่มตาคุณแม่พอทีเลย เผลอร้องไห้อี้นี่ตาของคุณแม่เองคะ. จากนั้นก็ได้ยินเสียงเจ้าผีหนุ่มน้อย ร้องบอกว่า " ขอโทษครับ ๆ". คุณแม่เลยบอกว่าไม่เป็นไร ยกมือหลอกสูง ๆหน่อยนะคะ เดี๋ยวทิ่มตาน้องๆเข้า. ". ว่าแล้วก็เดินต่อไป. ผ่านบรรดาเหล่าผีทุกสไตร์จนครบหมด ได้ยินเสียงกร๊าดเป็นระยะๆ ไอ้ที่ทำให้รู้สึกกลัวแล้วแบบหวาดเสียว น่าจะเป็นพวกสายเส้นๆที่เอามาห้อยระย้อยระยง ปิดทางเดิน ที่เวลาเดินผ่านแล้วหล่นมาตะแคงที่แถวหน้า คอ แล้วก็ไหลมากกว่า น่าสยองดี เดินดึ๋งๆมาเรื่อยๆจนหาทางออกได้ซะที นับว่าสร้างทางเดินบ้านผีได้ยาวมาก มากซะจนคิดว่าเฮ้อ ออกมาได้ซะที. เกือบหายใจไม่ออกเนอะ. ถามเด็กๆว่า เป็นอย่างไรบ้าง อยากจะเข้าอีกไหม ตอบเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า น่ากลัวอะ. ไม่เอาแล้ว. จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายไปเที่ยวดูมุมอื่นๆกันต่อไป. ครั้งแรกที่ได้เข้าบ้านผีแบบเด็ก. กับเด็กๆ ก็สนุกไปอีกแบบหนึ่งนะคะ. ส่วนรองเท้าที่หายไปพี่ผู้ประสานงานก็ไปตามเจอมาจนได้แค่บอกว่าหายไปตอนเจอกลุ่มผีที่เต้นกันนั่น สไตร์ก็ร้องอ้อ รองเท้าได้คืนอย่างรวดเร็วเลย ส่วนเอมิบอกว่าไม่น่ากลัวเลย. แอบทำหน้าผีๆหลอกพี่ๆผีที่นั่นตึ้นนาด้านในด้วย สนุกดี. มองภาพออกเลยว่าถ้าหากเอมิได้ขึ้นมาเป็นพี่ม.ปลายบ้าง พี่เอมิคนนี้จะหลอกน้องๆได้สเปกขนาดไหนเลยเชียวเน้า...ผีเอมิจันตัวน้อย

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)